

Haberler > Yazarlar > AnlatanAdam > Sürekli tehdit altında yaşamak

Anlatanadam

Sürekli tehdit altında yaşamak

25 Ekim 2017

Yazdır Yazı Tipi

Hayatını gıdıkla kazanmaya çalışan biri olarak böyle depresif başlıklar atmak da adama ayrı koyuyor doğrusu! Gıdık demek; skeç yazmak, komik olduğunu düşündüğün senaryolarla uğraşmak, kendi güldüğümüz videolar çekmek falan işte. Ekmek parası...

*

Bunun için, önce kendi içinde biraz gülümsemek, sonra biraz gülümsetebilmek var tabii. En azından benim için bu böyle.

Etrafa söverken skeç yazamıyor, endişeler içinde midem burulurken arkadaşlarla bile iki komik kelam edemiyor, ekonomik dertleri düşünürken 'hadi şöyle bi video çeksek ya!' diyemiyorum.

Ya çok vurdumduymaz olmak lazım, ya her bir yeri birbirine denk, ya da bu duygulara henüz sahip olamayacak kadar genç olmak gerek demek ki...

*

Kendisinden sadece gülümsemesi, topu zıplatması, bisiklete binmesi, doyasıya eğlenmesi beklenen oğluşarımdan biri - henüz sekiz yaşında - ülkemize biri saldıracak, evimiz bombalanacak endişesi ile kıvranıyor aylardır.

Abartarak empati dileniyor değilim. Bu çocuk; alabileceği maksimum anne - baba sevgisini alan, tablet yerine doğayı tercih ederek büyüyen, fiske bile yememiş, televizyonu kontrollü ve minimumda izleyen bir çocuk. Kendisine güvendiğimiz kadar, çevresine de güveniyoruz ayrıca.

*

Ailesiyle beraber evinden, sokağından ve sonra vatanından koparılmış, savaştan ve terörden kaçan bir çocuk değil. Savaş 'gerçekten' nedir, bilmiyor. Suriyeli akranları gibi kulakları sağır eden bomba seslerini hiç duymamış.

Haberleri izlemiyor, evde izletmiyoruz ayrı, bir yerde görünce televizyona doğru plonjon yapıyoruz. Zaten radyoda bile haberler açık olsa, kendisi 'kapatın!' diye höykürüyor.

*

İstiyoruz ki, yarattığımız sahte güvenlik duygusu içerisinde çocukluğunu tamamlasın, özgüvenini küçük yaşlarda kaybetmesin.

*

Bendeniz 78-79 yılları arasında çocuktum, o yüzden anarşi nedir bilmiyorum. O yıllar lisede, üniversitede sağ - sol akımlarına kapılacak, akranlarımla kapışacak yaşta değildim.

Ama sokakta silah seslerini dün gibi anımsıyorum ya da babamın perdeleri çeken endişeli bakışlarını. Sokaktaki gerginliği hatırlıyorum. Askerlerin sokaklarda nöbet tutuşunu, Ankara'daki tankları...

Bugün gibi, 'Sen sağcı mısın, solcu mu?' sorularını duyuyorum veya 'Ayten'lerin oğlunu gece gelip almışlar' konuşmalarını...

*

O günler, 'istemediğimiz bir tarzda' geride kaldı. Ama biz de böyle güdük kaldık işte. Hep korktuk, askeri darbe sözleriyle büyüdük, Kenan Evren'lere maruz kaldık...

*

Bugün bizim bebişleri ne kadar korumaya çalışsak da, içeride FETÖ kalkışmasına, sınırlarda çeşit çeşit savaş haberlerine maruz kaldı küçükler.

Yakından geçen bir uçağı panikle arıyor gözleri oğluşumun. Helikopter sesi duyunca içine kaçıyor, yanıma ilişiyor.

İnanın empati, anlayış dilenmiyorum. Savaşta evlatları olan ana, babalar var. Operasyona giden çocukları var. Şehitler var, gaziler var. Acılı evler var. Düştüğü yeri yakan ateş var...

*

Sadece bir tespit yapıyorum.

*

Sürekli, düzenli tehdit altında yaşayan her çocuk; gelecekte Finlandiyalı, Avustralyalı akranlarından 8-0 eksik başlayacak hayata.

Özgüveni eksik olacak, daha az girişimci hissedecek kendini. Otoriteye biat edecek, ne denirse kabul edecek. Bir iş görüşmesine gittiğinde büyüyünce, ezik hissedecek. Kendini değersiz, güçlüyü haklı görecek.

*

Tam bu yüzden, her türlü otorite zaten bu korkuyu yaşıyor nesillere, dünya genelinde.

Korkuyla besliyor toplumlari, herkesi yönetenler. Çünkü korku safları 'en hızlı' sıklaştırıyor. Korkuyu çimento yaptın mıydı, blok halinde seçmen oluşuyor.

*

Öbür oğluşum, bir oyuncakçidayken eteğime yapışıp 'şu oyuncakçı almak istiyorum!' diye ağlaşacağına; 'babişko bir şey almak zorunda değiliz, sadece bakıyorum' diyor.

Henüz altı yaşında, 'ya alamazsa' şeklinde düşünüp beni önceden teskin ediyor.

O küçücük oyuncakçı alacak gücümüz var Allah'a şükür.

Ama ne kadar çok konuşuluyorsa her yerde, her zaman; 'yarınımız belli değil', 'büyük batacağız bir gün', 'Allah sonumuzu hayır etsin' cümleleri?

Çocuk şimdiden, çok varlık içinde olmasa da, yokluğu kendi içinde yaşıyor.

O'nun kendi içinde patlayan bomba sesleri de, etrafında dönen 'ekonomik sıkıntı' cümleleri.

*

Dikkat ediyorsun, çocukların yanında maksimum özenli davranıyorsun ama çocukların 'ne yazık ki' memlekette **endişeli büyüyen nesiller ordusuna** dahil oluyor.

*

Bu bölgenin sıkıntısı bu olabilir. 'Jeo-politik konumumuz dolayısı ile' gibilerinden başlayan cümlelerle izah edilebilir. Hatta, 'halimize şükür, ya Suriye, Irak?' savlarıyla tüm yazı konum alaşağı edilebilir.

*

Fakat tüm söyleyecekleriniz, şu gerçeği değiştirmez: Çocuklarımız, hepimizin çocukları, türlü endişelerle büyüyor.

Ne yazık...

*

Bu kadar depresyon yeter dostlar. Yarın, yani 26 Ekim Perşembe saat 20:00'de, Beşiktaş BKM Mutfak'ta, çok fena komik gösterim **#KralMuhabbet** var. Tanışmak, bütün bu gündemden bir anlık sıyrılıp, '**yeniden başlat**' tuşuna basmak isteyen herkesi beklerim...

*

Bana Twitter, Facebook ve Instagram'dan ulaşabilirsiniz: @anlatanadam

DİĞER KANALLAR

[Facebook](#) [Twitter](#) [RSS](#)

[Kişisel Verilerin Korunması](#)

[Hürriyet Kurumsal](#)

[Bize Ulaşın](#)

Hürriyet
com.tr

© Copyright 2022 Hürriyet Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş